

Llegat de fotoperiodista

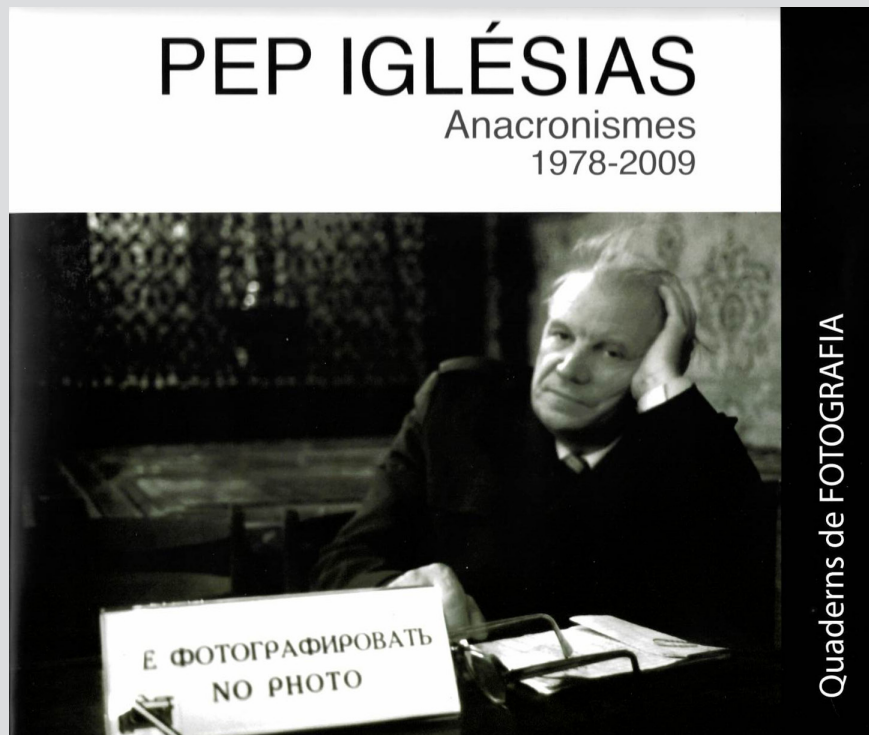
Text > LLUÍS FREIXAS MASCORT

Una bona fotografia, a més de fixar un instant i un fragment de món, també ens pot parlar de l'autor: una manera de mirar, la relació voluntària o intuïtiva que estableix entre objectes i subjectes de la imatge, un no-se-sap-què que duu el focus de la càmera a centrar-se aquí i no allà... Perquè, al capdavant, una foto no és un tros de realitat sinó el tros de realitat escollit pel fotògraf. I, si una foto acaba parlant-nos de l'autor, què no ens en dirà una antologia d'imatges captades en més de tres dècades de carrera?

I ara, afegim-hi detalls que no són gens trivials: parlem d'una antologia elaborada minuciosament, i amb la col·laboració del mateix fotògraf, ben conscient que la fragilitat de la seva salut no li garantia veure el projecte acabat. Parlem, de fet, d'una antologia pòstuma de la qual el protagonista i col·laborador en l'edició ja podia intuir (o intuïa) aquesta circumstància. Per això, el número 9 dels «Quaderns de Fotografia de la Diputació de Girona», dedicat a Pep Iglésias, va més enllà d'una legítima, convenient, fins i tot imprescindible reunió d'imatges per explicar una època i uns fets. El volum *Anacronismes 1978-2009*, a banda d'aplegar imatges d'un període crucial de la història recent, és un comiat, un llegat i una declaració de principis sobre l'ofici.

Pep Iglésias (1958-2018) va participar en el projecte amb el convenciment que construïa un llegat professional en un doble sentit: en primer lloc, perquè reuneix en tres-centes pàgines una representació breu però prou significativa d'un fons de 140.000 originals, la meitat analògics i l'altra meitat digitals, que es conserven al Centre de la Imatge de la Diputació de Girona, INSPAI, editora del volum. No caldria ni dir que aquest esforç de síntesi per donar a entendre el valor i el sentit del fons és poc menys que titànic.

El volum pren aquest caràcter de llegat, en segon lloc, perquè Iglésias és

IGLÉSIAS, Pep. *Anacronismes 1978-2009*. Girona: Diputació de Girona, 2018. 281 p.

Parlem d'una antologia elaborada minuciosament i amb la col·laboració del mateix fotògraf

conscient d'haver exercit durant més de trenta anys un ofici (el periodisme en general i el fotoperiodisme en particular) immers avui en un procés revolucionari de transformació, si no està, directament, en vies d'extinció. Vivim en un món saturat d'imatges gràcies a la digitalització i la generalització de la creació de continguts (sovint de dubtosa qualitat) a les xarxes. El con-

sumidor acostuma a exigir la gratuïtat, i els periodistes professionals s'han convertit en homes-orquestra multimèdia. L'ofici és, segurament, un anacronisme. Però el títol té un segon sentit: la disposició de les fotografies no és cronològica, sinó que s'agrupen per temes i sovint, en el cas sobretot dels retrats de personalitats, ens acairen imatges separades en el temps. El conjunt hi surt guanyant.

Finalment, un detall prou significatiu: la foto escollida per a la portada és una imatge desenfocada, però carregada de valor simbòlic. És una instantània robada d'un funcionari moscovita avorrint-se resignadament assegut darrere d'un cartell que prohibeix fer fotografies. Fer la foto era inevitable. Pep Iglésias en estat pur.